

Prelato laiškas (2010 m. lapkritis)

Šio mėnesio ganytojiškame laiške Prelatas mus kviečia gilintis į šventųjų bendravimo dogmą, puoselėti vienybę su Bažnyčios nariais Danguje, Skaistykloje ir žemėje.

2011-01-06

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Šiandien prisimename palaimintuosius, kurie džiaugiasi Dievu Danguje. „Štai milžiniška

minia, kurios niekas negalėjo suskaičiuoti, iš visų giminių, genčių, tautų ir kalbų. Visi stovėjo priešais sostą ir Avinėlį, apsisiautę baltais apsiaustais, su palmių šakomis rankose. Jie šaukė skambiu balsu:
„Išgelbėjimas iš mūsų Dievo, sėdinčio soste, ir Avinėlio!“ [1].

Matome, kaip tarsi didžiulėje drobėje Šventasis Raštas tapo tą milžinišką minią, kuri jau priėjo džiaugsmingą savo žemiško kelio pabaigą. Jie sudaro *Pergalingąją Bažnyčią*. Kartu su Mergele ir šventuoju Juozapu, kartu su kanonizuotais šventaisiais – iš kurių su ypatingu džiaugsmu šloviname mūsų Tėvą – amžinybėje Dieve ir Dievui gyvena milijonų milijonai paprastų žmonių, kovojusių dvasinio gyvenimo kovas žemėje ir su malonės padėjimu jas įveikusių. Kupina dėkingumo siela galvoju apie Opus Dei moteris ir vyrus, kurie su begaline ištikimybe tarnavo Dievui ir mums padeda iš Dangaus. Šis

prisiminimas negali nugrimzti į užmarštį, mes turime jomis ir jais kliautis, glaudžiai su jais susivienyti, kad ir toliau žengtume tuo keliu, kuriuo jie taip puikiai nukeliavo.

Su nepamatuojama meile kreipiuosi ir į žmones, mums padėjusius užaugti, su mumis bendravusius žemėje: į tėvus, brolius ir seseris, gimines, draugus, bendradarbius ir daugybę kitų, kurie, kad jų ir nepažinojom, bet vienas kitam padėjom asmeninėse kovose per šventųjų Bendravimą pasiekti nuostabųjį tikslą – gėrėtis Švenčiausiąja Trejybe. Raginu jus, kaip mačiau darant ir mūsų Tėvą, melstis ir prašyti visų savo protėvių pagalbos.

Negalime užmiršti tos mylimos minios, kuri laukia akimirkos, kai galės amžiams įžengti į Dangaus namus. Tai palaimintosios Skaistyklos sielos – *Kenčiančioji*

Bažnyčia – besiruošiančios žengti į šlovę. „Jos jau yra laimingoje vietoje, – aiškino šv. Chosemarija, – nes išsigelbėjimas joms garantuotas, nors prieš eidamos pas Dievą dar turi truputį apsivalyti“ [2]. Jas prisimena ir Bažnyčia, rytoj, lapkričio 2 d., skirdama ypatingą paminėjimą, nes tą dieną kiekvienas kunigas aukoja eucharistinę Auką už mirusiuosius.

Šios savaitės yra ypatinga proga iš esmės augti šventųjų Bendravime. Melsdamiesi ir aukodamiesi, aukodami savo darbą ir ypač skirdami Skaistyklos sieloms Mišių vaisius, galime joms padėti ištaisyti savo klaidas ir pasiekti Dangų. Kaip galim negalvoti apie nuolatinį pamaldumą, su kuriuo mūsų Tėvas melsdavosi ir ragindavo už jas melstis kitus, visada, o ypač atėjus lapkričiui? Jis skatindavo dosniai prašyti malonių už mirusiuosius. Labiausiai už viską troško, kad kartu

„ištuštintume Skaistykłą“ gausybe aukojamų Mišių ir mūsų aukų bei maldų dosnumu. Todėl savęs ir jūsų klausiu: kaip mylime mirusiųjų ir gyvųjų sielas? Kaip aukojame savo valandas ir dienas kitų labui?

Šie apmąstymai mums padeda labiau įsigilinti į *Keliamąją Bažnyčią* slėpinį, Bažnyčią, kuriai dabar priklausome. Esame ne tik pasyvūs jos nariai, kuriems Kristus dovanoja išganymą, bet ir aktyvūs, nes visi esame ir turime jaustis Bažnyčios dalele, pašaukti gerais darbais prisidėti prie Kristaus mistinio Kūno kūrimo žemėje ir jo amžinojo įsitvirtinimo Danguje. Šv.

Chosemarijos žodžiais galime susimąstyti: **„Ar atkartoju Kristaus troškimą išganyti sielas? Ar meldžiuosi už šią Bažnyčią, kuriai priklausau, kurioje turiu atlikti konkrečią misiją, kurios niekas kitas už mane negali padaryti?“**

[3].

Vatikano II Susirinkimas Šventojo Rašto žodžiais moko, kad Bažnyčia yra „*vadinama Dievo statiniu. Pats Viešpats palygino save su akmeniu, kuris, statytojų atmestas, tapo kertiniu. Bažnyčia apaštalų statoma ant šio pamato ir gauna iš jo savo tvirtybę ir vienybę*“ [4]. Pirmajame laiške šv. Petras tvirtina, kad Kristus yra „**gyvasis akmuo, tiesa, žmonių atmestas, bet Dievo išrinktas, brangus, ir patys, kaip gyvieji akmenys, statydinkitės į dvasinius namus, kad būtumėte šventa kunigystė ir atnašautumėte dvasines aukas, priimtinas Dievui per Jėzų Kristų**“ [5].

Taip įvyko per Krikštą, per kurį tapome Bažnyčios nariais, gyvais pamatais Dievo namams žemėje statyti [6]. „***Būti Bažnyčioje jau yra daug, bet to negana. Turime būti Bažnyčia, nes mūsų Motina mums niekada neturi būti svetima, pašalinė, tolima nuo mūsų***

giliausią minčių“ [7]. Visiškas susivienijimas su Jėzumi Kristumi yra būtina sąlyga dabar gyventi Bažnyčioje, o vėliau pasiekti amžiną palaimą.

Nesame bedvasės dalelės, o gyvi akmenys, kurie turi noriai ir laisvai prisidėti prie Kristaus darbų įgyvendinimo savyje ir kituose. Tautų apaštalas mus perspėja: „**Pagal Dievo man suteiktą malonę aš, kaip išmintingas statybos vadovas, padėjau pamatą, o kitas stato ant jo. Tegul kiekvienas žiūri, kaip stato. Juk niekas negali dėti kito pamato, kaip tik tą, kuris jau padėtas, kuris yra Jėzus Kristus. Jei kas stato ant šio pamato iš aukso, sidabro, brangakmenių, medžio, šieno ar šiaudų, – kiekvieno darbas išaiškės. Todėl, kad diena jį atskleis, nes tai bus atskleista ugnimi, ir ugnis ištirs, koks kieno darbas**“ [8].

Taigi kol esame gyvi, statykime
Bažnyčią ant vienintelio pamato,
Kristaus, su dosnaus atsidavimo
Dievui auksu, su mūsų aukų ir
aukojimųsi sidabru, su
brangakmeniais savo dorybių, kad ir
menkų, bet Dievui malonių, jei jomis
atsilyginame už Jo nuolatinės
malones. Su Viešpaties pagalba
venkime ne tik sunkių nuodėmių, bet
ir bodėkimės sąmoningai padarytais
lengvosiomis nuodėmėmis,
klaidomis ir netobulumais: tas, ko
negalima paaukoti Dievui, yra *šienas*,
šiaudai; niekinga medžiaga, kurios
reikia atsikratyti prieš žengiant į
Dangų. Toks yra mūsų atgailos darbų
šiam žemės kelyje ir būtinybės
apsivalyti Skaistykloje po mirties
pagrindas.

Šv. Paulius priduria: „**Ar nežinote,
kad jūs esate Dievo šventykla ir
Dievo Dvasia gyvena jumyse?**“ [9].
Lapkričio mėnesį tą pabrėžia
Bažnyčia, lapkričio 9 d. švęsdama Šv.

Jono Laterane ir lapkričio 18 d. – šv. Petro ir Povilo bazilikų pašventinimo sukaktis. Apmąstykite šių švenčių simboliką ir ją įgyvendinkime savo elgesiu. Nes, kaip teigiama Bažnyčios pašventinimui skirtų Mišių dėkojimo giesmėje, kreipimesi į Dievą Tėvą, *„regimoje šventovėje, kurią šioje vietoje pasistatyti mums leidai, ir kurioje nepaliaujamai globoji pas tave keliaujančią savo šeimyną, ir prakilniai rodai bei vykdai savo bendravimo su mumis paslaptį. Čia tu iš mūsų statai dvasinę savo šventovę ir visame pasaulyje išplitusią Bažnyčią ug dai kaip Viešpaties kūną, kol ji pasieks pilnatvę ir, amžinoje garbėje tave regėdama, taps dangiškąją Jeruzalę“* [10].

Apsistokime prie šios didžios tikrovės: visi lygiai esame Bažnyčios nariai, nors kiekvienas turim atskirą misiją. *„Kiekviena Bažnyčios sudėtinė dalelė yra svarbi, – aiškina popiežius Benediktas XVI, – bet be kertinio*

akmens, Kristaus, visi susvyruotų ir sugriūtų. Būdami šių „Dievo namų“ gyventojai, krikščionys turi veikti išvien, kad pastatas išliktų tvirtas, taip, kad kiti žmonės norėtų užėti ir atrasti gausybę malonės lobių, kurie slypi jo viduje“ [11].

Mano dukterys ir sūnūs,
apmąstykime šią Viešpaties mums
patikėtą užduotį ir atlikime ją
atsakingai, kaip tie tarnai iš
palyginimo, kurie iki šeimininkui
grįžtant padvigubino jiems patikėtą
jo turtą [12]. Ir ji bus atlikta, taps
džiaugsminga tikrove, jei ir toliau
liksime susivieniję su Kristumi
tikėjimo, sakramentų ir vienybės su
Romos Pontifiku bei vyskupais
saitais.

Apgalvokime simbolį, kuris negali
likti nepastebėtas. Turiu omeny
altorių, kuris bažnyčiose užima tokią
svarbią vietą, kad yra skirtas kultui,
minimam ypatingomis ir itin

reikšmingomis apeigomis. 1958 m.
per Visų šventųjų šventę šv.
Chosemarija pašventino Šventųjų
Apaštalo koplytėlės altorius Villa
Teverėje. Kaip visada, visose
liturginėse apeigose buvo aiškiai
juntamas jo nuolankumas,
kiekvienas gestas ir žodis rodė
švelnumą Viešpačiui už tai, kad
panoro mums palikti Šventąją Mišių
Auką – įrodymą, kaip stipriai Jis mus
mylėjo ir myli.

Šiomis apeigomis Bažnyčia mums
primena, kad „*ir mes buvome
pašvęsti Dievo tarnystei ir Jo
karalystės kūrimui. Tačiau labai
dažnai būname pasinėrę į pasaulį,
kuris nori „į šalį“ nustumti Dievą. Dėl
netikros laisvės ir žmogaus
savarankiškumo nutylimas Dievo
vardas, tikėjimas apsiriboja
asmeniniu atsidavimu ir vengiama
tikėjimo viešose srityse. Kartais, –
aiškina Benediktas XVI, – toks
mąstymas, visiškai prieštaraujantis*

Evangelijos esmė, gali apakinti net ir mūsų pačių Bažnyčios ir jos misijos supratimą“ [13].

Visada stenkimės atmesti šį mąstymą, kuris kartais juntamas daugelio krikščionių elgesyje. Šiame kontekste paminėsiu, ką šv. Chosemarija sakydavo, aukodamas altoriaus pašventinimo Mišias., ***Mes su jumis esame kaip altoriai: esame pateptieji. Mus patepė aliejumi, pirmiausia per Krikštą, paskui per Sutvirtinimą. Ir su džiaugsmu laukiame Paskutinio patepimo (...), kai būsime dar kartą patepti. Esame šventi, todėl mūsų kūnas turi būti pašvęstas mūsų Viešpačiui Dievui. Turime be kvailysčių paisyti kuklumo, gerbti savo kūną, juo tarnauti Dievui, tinkamai jį rengti. Todėl turime aprengti ir sielą gerais įpročiais, vadinamais dorybėmis, kurios tokios būdingos krikščioniui“ [14].***

Iš šių švenčių galime padaryti ir daug daugiau išvadų bei pritaikyti jas savo dvasiniame gyvenime; palieku jas apmąstyti jums patiems. Bet nenoriu baigti nepriminęs kitų ateinančių savaitių liturginių švenčių ir Opus Dei istorijos sukakčių. Pirmiausia – Kristaus Karaliaus šventė lapkričio 21 d.; pasiruoškime atnaujinti Opus Dei pašventimą Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai. Suteikime naują prasmę pareigoms, kurias Viešpats mums suteikia per Krikšto sakramentą ir kurios patvirtinamos priėmus pašaukimą į Opus Dei. Ir kartu jus kviečiu pamąstyti: kaip leidi Jam karaliauti per visą savo dieną? Kaip skleidi Jo karalystę savo darbu ir draugyste?

Paskui, lapkričio 28 d., Opus Dei Prelatūros įkūrimo sukaktį – kuri šiais metais sutampa su pirmuoju Advento sekmadieniu, kaip ir 1982 m. – iš visos širdies dėkokime Dievui už šį svarbų žingsnį. Ypač prašykime,

kaip tvirtino Dievo tarnas Jonas Paulius II apaštališkoje konstitucijoje *Ut sit*, kad Opus Dei visada, kiekvieną akimirką, būtų veiksmingas įrankis visuotinei Bažnyčios misijai įgyvendinti.

Prieš kelias dienas buvau Pamplonoje, kur laikiau šventąsias Mišias Navarros universitete, kartu su tūkstančiais žmonių dėkodamas Dievui už Universiteto ir Draugų asociacijos įkūrimo penkiasdešimtmetį. Kaip ir numanote, nuolat jatau šalia šv. Chosemariją, dar ir todėl, kad toje pačioje vietoje, kur mūsų Tėvas laikė Mišias 1967 m. spalį, atnaujinau šventąją Auką. Jo tuomet ištarti žodžiai man padėjo išausti homiliją, kuri visiems priminė, kad Dievas mus šaukia aukotis kasdieniame gyvenime.

Teatsiskleidžia mūsų dėkingumas maldos stiprumu už Romos Popiežių

ir jo intencijas, nes visi Opus Dei
tikintieji, pasauliečiai ir kunigai, kaip
ir kiti krikščionys, linkime ir toliau
būti su juo taip susivienijus visomis
aplinkybėmis. Ir toliau melskitės už
mano intencijas, kurių tikslas ne kas
kita, kaip geresnė tarnystė Bažnyčiai
ir sieloms. Jaučiuosi glaudžiai
susivienijęs su visais, man būtinai
reikia, kad kasdien mane
palaikytumėte.

Prisimenu, kad šį mėnesį minime dar
vieną sukaktį tos dienos, kai mūsų
Tėvas rado Rialpo rožę. Meldžiu
Šventąją Mariją, kad suteiktų mums
jėgų visiems nukeliauti iki Dangaus.
Melskimės ir už tuos Prelatūros
brolius, kurie lapkričio 13 d. bus
iššventinti į diakonus.

Su meile jus laimina

jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2010 m. lapkričio 1 d.

[1] Apd 7, 9-10.

[2] San Josemaría, *Notas de una reunión familiar*, 1974/04/09.

[3] San Josemaría, *Homilía Lealtad a la Iglesia*, 4-VI-1972.

[4] Vatikanas II Susirinkimas, Dogminė konstitucija *Lumen gentium*, nr. 6.

[5] 1 Pt 2, 4-5.

[6] Plg.. 1 Tim 3, 15.

[7] San Josemaría, *Homilía Lealtad a la Iglesia*, 1972/06/04.

[8] 1 Kor 3, 10-13.

[9] Ten pat, 16.

[10] Romėnų mišiolas, *bažnyčios pašventinio Mišios, Dėkojimo giesmė I.*

[11] Benediktas XVI, Kreipimasis į tikinčiuosius, 2008/07/18.

[12] Plg. Mt 25, 20-23.

[13] Benediktas XVI, Homilija apie altoriaus pašventinimą, 2008/07/19.

[14] San Josemaría, *Notas de una reunión familiar*, 1974/10/27.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-
laiskas-2010-m-lapkritis/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2010-m-lapkritis/) (2025-08-09)